

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

בא - בשלח

שיחות קודש
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
הי' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב

– ע"ד מעלת נשי ובנות ישראל תחיינה בדורנו זה –

„שהן היו שם בראשונה והאנשים נטפלו להן“.

ונוסף על הקדימה בזמן, גם (ובעיקר) קדימה בתוכן ובמעלה: במתן-תורה – שהנשים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל¹⁰ (שלא השתתפו בחטא העגל שהוא ההיפך דמ"ת), ובנדבת המשכון – כמ"ש¹¹, „וכל הנשים גו' טוו את העזים“, „היא היתה אומנות יתירה שמעל גבי העזים טווין אותן“¹².

ועוד ועתה והוא העיקר¹⁴ – שייכותן המיוחדת להגאולה:

אמרו חז"ל¹⁵, „בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים“, ועד"ז בנוגע לגאולה העתידה לבוא, עלי' נאמר¹⁶, „כימי צאתך מארץ

א. מהחידושים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בעל ההילולא דעשירי בשבט – התעסקותו והתמסרותו לפעול ולהשפיע גם על נשי ובנות ישראל – בעניני יהדות, תורה ומצוות¹ (כולל ובמיוחד תורת החסידות²), ויתירה מזה, שפעולתו בזה היתה ע"י הדגשת מעלתן המיוחדת של נשי ישראל, שכל אחת מהן היא „עקרת הבית“, ובכחה וביכלתה לפעול על כל בני הבית, גם הבנים והבעל³.

והמקור לזה – כמבואר במשיחתו הידועה ע"ד קדימת הנשים לאנשים בענינים עיקריים דכלל ישראל:

במתן-תורה – כמ"ש⁴, „כה תאמר לבית יעקב“, „אלו הנשים“, ואח"כ „ותגיד לבני ישראל“, „האנשים“. ובנדבת המשכן (ו„ועשו“ לי מקדש ושכנתי בתוכם“⁵) – כמ"ש⁶, „ויבאו האנשים על הנשים“,

1) אף שבדורות שלפנ"ו היתה עיקר ההתעסקות עם האנשים, ובאמצעותם באה ההשפעה גם לנשים.

2) כיון שבלימוד תורת החסידות תלוי קיום המצוות העיקריות שהיובן תמיד – אמונת ה' ויחודו, אהבתו ויראתו כו'.

3) ובלשון חז"ל – „נשים במאי זכיין באקרויי בנייהו לבי כנישתא כו' ונטרין לגבריהו כו'“ (ברכות ז', א. ושל"ג).

4) לקו"ד ח"ג בסופו (תקעא, ב ואילך).

5) יתרו יט, ג ובמכילתא ופרשי עה"פ.

6) תרומה כה, ח.

7) כולל גם הדייק ד, „ושכנתי בתוכם“, „בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד“* (כמובא גם בהמשך ההילולא (בתחלתו)).

8) ויקהל לה, כב.

* כולל גם כל אחת (ראו סד"ה ועשו לי מקדש תש"ד. תשמ"ו).

(9) רמב"ן עה"פ.

(10) פרדרא"א פמ"ה. ועוד.

(11) נוסף לכך שהוהב שלא רצו ליתן לעשיית העגל – נתנוהו ובשמחה לעשיית המשכן (שבוה מודגש יותר סירובן ליתן לעשיית העגל).

(12) שם, כו.

(13) פרשי" שם, „למען יהי' בטווי זהר נוסף כי כהרבה מן הפשוטים ימעט קצת מטוב איכותם כאשר יעקרו ממקום גדולם“ (ספורנו עה"ג), וכן המעלה ד, „טהרה גמורה (ע"ז) שיהי' הטווי' בעל חי דלא שייך טומאה כלל מחיים“ (חדא"ג מהרש"א לשבת צח, ב). ועו"ל, שעי"ז היתה נדבת המשכן ממין חזוי, כמעלת קרבן ממין החי* לגבי קרבן ממין הצומח (ראה לקו"ש חט"ז ע' 452).

(14) שהרי הטעם דקדימתן במ"ת ובנדבת המשכן שייך גם בכל הדורות שלפנ"ו.

(15) סוטה יא, ריש ע"ב.

(16) מיכה ז, טו.

(* ויתירה מזה – שבקרבן כפשוטו בטלה חיותו קודם ההקרבה ע"ג המזבח, משא"כ בנדוד"ד, שהקרבן הוא בהבאת הנדבה, ובעת ההבאה הי' חי (אלא שאח"כ גזוהו לצורך עשיית המשכן).

המאמר שנתן כ"ק מו"ח אדמו"ר ללמדו בעשירי בשבט ה'שי"ת (יום ההילולא שלו), ד"ה באתי לגני אחותי כלה, הוא, בקשר ל"יאצ"ט כבוד אמו זקנתו הרבנית הצדקנית מרת רבקה נ"ע זי"ע²² (ביו"ד שבט), והמשכו בד"ה היושבת בגנים, הוא בקשר ל"יאצ"ט כבוד אמו הרבנית הצדקנית מרת שטערנא שרה נ"ע זי"ע²³ (בי"ג שבט²⁴) - שבוה מודגש הקשר והשייכות דההילולא שלו (גמר ושלימות עבודתו) עם ה"אצ"ט של נשים צדקניות בישראל (זקנתו ואמו²⁵), נשותיהם של נשיאי ישראל (אדמו"ר מהר"ש ואדמו"ר מהורש"ב).

ומודגש גם בהתחלת המאמר - „באתי לגני אחותי כלה“²⁶ - המעלה והחביבות של כנסת ישראל („אחותי כלה“) אצל הקב"ה²⁷, ודוגמתו בכנסי" עצמה, מעלת וחביבות הנשים, כידוע שהקב"ה וכנסי" הם בדוגמת איש ואשה²⁸.

וכן בתוכן המאמר - „באתי לגני . . . לגני לגנוני למקום שהי' עיקרי בתחלה, דעיקר שכינה בתחתונים היתה“, המשכת וגילוי אלקות למטה להיות לו ית' דירה בתחתונים ע"י העבודה דכנסי" - שבענין זה יש מעלה מיוחדת אצל נשי

מצרים אראנו נפלאות“, שתהי' בשכר נשים צדקניות שבאותו הדור, כמארז"ל¹⁷ „אין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור“. ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל¹⁸ שדור הגאולה העתידה הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, ועפ"ז, הנשים הצדקניות שבדורנו שבזכותן נגאלים, הן הן הנשים הצדקניות שבזכותן יצאו ממצרים.

וכיון שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר נשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו - השתדל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לפעול ולהשפיע ביותר על הנשים, כדי למהר ולזרו את הגאולה בזכותן של נשים צדקניות שבדורנו.

ולהוסיף, שמעלתן של נשי ישראל מודגשת (לא רק בהבאת הגאולה, אלא גם ובעיקר) בהגאולה עצמה - כידוע ומבואר בספרי קבלה וחסידות¹⁹ שלעתיד לבוא תתגלה מעלת ספירת המלכות (מקבל, אשה) ששרשה למעלה מכל הספירות (משפיע, איש), כמ"ש „נקבה תסובב גבר“²⁰, „אשת חיל עטרת בעלה“²¹.

ב. ויש לומר, שענין זה מודגש גם בקשר ובשייכות ליום ההילולא שלו - גמר ושלימות עבודתו בחיים חיותו בעלמא דין;

(22) לשון הכותרת למאמר (סה"מ תשי" ריש ע' 111).

(23) לשון הכותרת למאמר (שם ריש ע' 119).

(24) בשנת תש"ב - לפני חמישים שנה (וראה

לקמן הערה 109).

(25) ולהעיר, שהיאצ"ט של בתו, הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא, הוא בתוך עשרה ימים ל"ג שבט - כ"ב שבט.

(26) שה"ש ה, א.

(27) ועד"ז בהתחלת המאמר „היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני“ - מעלת כנסי" לגבי המלאכים שבאים לשמוע קולה של כנסי" בבתי כנסיות ובתי מדרשות.

(28) ועל זה מיוסד כל שיר השירים.

(17) י"ל ש רות רמו תרו בסופו (ממדרש זוטא רות).

(18) עשר הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד.

(19) ראה תו"א ס"פ ויגש. לקו"ת שה"ש מה, ב. ובכ"מ.

(20) ירמ"ב, לא, כא.

(21) משלי יב, ד.

שבישראל³⁶ (אשר השלימו נפשם בתורה ובמצוות³⁷). ועוד ועיקר, שה"סילוק" הוא בשביל עלי' גדולה יותר (באין-ערוך) שתהי' בעולם התחי', "הקיצו ורגנו שוכני עפר"³⁸, והצדיקים ("שושנים") בראשם, נשמות בגופים בעוה"ז הגשמי, שבו יהי' הגילוי דעיקר שכינה, דירה לו ית' בתחתונים, בגאולה האמיתית והשלימה³⁹.

ג. ויש לקשר זה גם עם פרשת השבוע (ובפרט שההסתלקות היתה ביום הש"ק שבו קורין כל הפרשה כולה) – פרשת בא⁴⁰:

בפירוש "בא אל פרעה" איתא בזהר⁴¹ "דעייל לי קב"ה (למשה) אדרין בתר אדרין כו", ודוגמתו בנוגע לפרעה דקדושה, "דעייל לי קב"ה (למשה) אדרין בתר אדרין" להדרגא הכי נעלית ד"אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"⁴².

(36) ולהעיר מהשייכות ד"שושנים" ליאצ"ט של הרבנית הצדקנית מרת רבקה – כדאיתא במדרש (שהש"ר שבהערה 34), "למה היא (רבקה) דומה כשושנה בין החוחים". ולהוסיף ע"ד הרמז – שהאותיות "ששנה" ישנם בשמה של הרבנית הצדקנית מרת שטערנא שרה.

(37) פי' יפה קול וידי משה שם.

(38) ישעי' כו, יט.

(39) להעיר ממארו"ל (שהש"ר שבהערה 34) "מה שושנה זו אינה אלא לריח, כך לא נבראו הצדיקים אלא לגאולתן של ישראל... מה שושנה זו מתוקנת לשבתות וימים טובים כך ישראל מתקנים לגאולה של מחר" (יום שכולו שבת וכולו טוב).

(40) נוסף לכך שפרשת בא היא הפרשה דיציאת מצרים – ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים" (כניל ס"א).

(41) ת"ב לד, א.

(42) זח"א רי, א. וראה בארוכה שה"ש תשנ"ב ח"א ע' 281 (לעיל ע' 225) ואילך.

פשוט פ"ו, והנקודות דשם אלקים הם ע', ביחד הוא תרניו, מספר שוש"ן" (רשימת אממ"ר ע"ד שמו המאטר והגלות – נדפסה בהתחלת לקוטי לוי"צ לזח"א. ועוד).

ישראל²⁹, כידוע³⁰ שאצל האמהות מודגשת הירידה לברר עניני העולם יותר מאשר אצל האבות שמצד עצמם הם למעלה מהעולם, ופעולתם (של האבות) בעולם באופן המתאים היא ע"י האמהות דוקא³¹.

בסגנון אחר קצת: גמר ושלמות עבודתו של נשיא הדור (ביום ההילולא שלו) הוא גם גמר ושלמות עבודת הדור כולו (שהרי "הנשיא הוא הכל"³²), וכיון שדור זה הוא דור האחרון, ה"ז גמר ושלמות כללות העבודה דכנסת ישראל (אשה) לעשות לו ית' דירה בתחתונים ("באתי לגני... עיקר שכינה בתחתונים").

ולהוסיף, שבנוגע לכללות הענין דסילוקן של צדיקים (יאצ"ט והילולא) בגמר ושלמות עבודתם נאמר "דודי³³ ירד לגנו (ע"ד "באתי לגני") גו' ללקוט שושנים"³⁴, "לסלק³⁵ את הצדיקים

(29) להעיר שהמשכת השכינה למטה ("באתי לגני") היתה ע"י מתן-תורה ועשיית המשכן (כמבואר בהמשך הענין) – שבשניהם קדמו הנשים לאנשים (כניל ס"א).

(30) ראה שה"ש תשמ"ט ח"א ס"ע 84 ואילך. וש"ג.

(31) וטעם הדבר – כיון ששרשם של האמהות הוא למעלה מהאבות, ע"ד סוף מעשה במחשבה תחלה, כפי שיתגלה לעתיד לבוא ש"נקבה תסובב גבר", "אשת חיל עטרת בעלה" (וראה לקמן ס"ו).

(32) פרש"י חוקת כא, כא.

(33) שה"ש ו, ב.

(34) כידוע שכנסת ישראל נקראת בשם "שושנה" – "כשושנה בין החוחים כן רעיית בין הבנות" (שה"ש ב, ב. וראה שהש"ר עה"פ. ספר הלקוטים (דא"ח להצ"צ) ערך שושנה (ע' קצו ואילך). וש"ג), והקב"ה (בזמן הגלות) נקרא בשם "שושן" (ראה שה"מ תקס"ח ע' צ. לקוטי לוי"צ לח"ב ע' מד).

(35) שהש"ר עה"פ. ועוד.

(* שמות אלקים, במילוי יודי"ן ש', וברבוע ר',

בגימטריא „נר“.

ולהעיר, שמצות הדלקת נר שבת היא בכניסת השבת, ויתירה מזה, שכניסת וקבלת השבת היא ע"י הדלקת נר שבת (לפני תפלת ערבית דהבעל)⁵⁰ - שבוה מודגש הסך-הכל דכללות העבודה בכל ימי השבוע להאיר את העולם ב„נר מצוה ותורה אור“.

ועד"ז בנוגע לכללות עבודתו של נשיא דורנו (כללות העבודה דכנס"י בדורנו) בעניני „נר מצוה ותורה אור“ - שהסך-הכל (גמר ושלמות) הוא (א) ביום הש"ק⁵¹, שכניסתו ע"י הדלקת נר שבת, (ב) ובשבת פרשת בא אל פרעה, „דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין“.

ועוד ועיקר - שזוהי ההכנה לתכלית השלימות ד„נר מצוה ותורה אור“ (כמצות רצונך⁵²) באופן „דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין“ - כפי שיתגלה לעתיד לבוא, „ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים“⁵³.

ד. ויש להוסיף, שמעלתן של נשי ישראל מודגשת גם בפרשת בשלח - כהקביעות בכמה שנים שיום ההילולא חל בשבוע דפרשת בשלח⁵⁴:

בפרשת בשלח מסופר אודות שירת הים - „אז ישיר משה ובני ישראל וגו'“⁵⁵, ולאח"ז „ותקח⁵⁶ מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל

ובזה מרומז הקשר והשייכות להסתלקות של נשיא הדור, משה רבינו שבדור⁴³ - עלייתו לדרגא הכי נעלית ד„אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין“ בעת ההסתלקות⁴⁴.

ועוד ועיקר - ש„אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין“ („בא אל פרעה“) הוא הסך-הכל דכללות העבודה בחיים חיותו בעלמא דין להאיר את העולם ע"י העבודה בעניני התומ"צ, „נר מצוה ותורה אור“⁴⁵.

וגם בענין זה מודגשת השייכות לנשי ישראל - שהרי אחת המצוות העיקריות שניתנו לנשי ישראל היא מצות נר שבת וי"ט, „נר מצוה (ותורה אור)“⁴⁶ גם בפועל ובגלוי, מצוה כללית שכוללת כל המצוות, כידוע⁴⁷ שרמ"ח מ"ע (רמ"ח אברין דמלכא) עם ב' ידים (ב' הקיפין הכלליים דאהבה ויראה⁴⁸ שעל ידם נעשה קיום המצוות בשלימות⁴⁹)

(43) ראה תקו"ז תס"ט. ב"ר פנ"ו, ז.

(44) ולהעיר, שענין ההסתלקות אינו סילוק ח"ו, שהרי, „צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין (גם בזה העולם המעשה) יתיר מבחיוהי“ (זח"ג ע"א, ב. תניא אנה"ק סו"ך וביאורה), כי אם, כלשון הזהר (ראה זח"ב קכח, ב), „אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין“ (כמובא במאמר ההילולא), „שהוא בחי' גילוי אור הסוכ"ע . . בבחי' רוממות“ (תו"א ס"פ ויקהל, עיי"ש).

(45) משל"ו, כג.

(46) ראה זח"ב קסו, א: „נר מצוה, מאי נר, דא נר דאיהי מצוה דנשין זכין ב' ואיהי נר דשבת“. ולהעיר משבת כג, ב: „הרגיל בנר הווין ל' בנים תלמידי חכמים“, „דכתיב כי נר מצוה ותורה אור, ע"י נר מצוה דשבת . . בא אור דתורה“ (פרש"י שם).

(47) זח"ב שם, ב. וראה לקו"ת בהעלותך לג, ג. שלח מד, ד. ובכ"מ.

(48) נוסף לכך שאהבה ויראה הם ב' מצוות פרטיות מרמ"ח מ"ע.

(49) שעל ידם „פרחא לעילא“ (תקו"ז ת"י כה), תניא פ"מ. ובכ"מ.

(50) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סרס"ג ס"ז. וש"נ.

(51) להעיר, שדוד מת בשבת (שבת ל, סע"א ואילך).

(52) ראה תו"ח ר"פ יחיי. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך. ועוד.

(53) תמיד בסופה.

(54) ולהעיר שהמאמר השני דהמשך ההילולא ניתן לייג שבט שחל בפרשת בשלח.

(55) טו, א.

(56) שם, כ"כא.

„גואל זו מרים על שם המירור“ (דלכאורה מירור וגאולה הם ענינים הפכיים) – שהגאולה היתה עי"ז שמרים הרגישה וכאבה ביותר את מרירות הגלות.

ובהקדם דרשת חז"ל⁶⁴ על הפסוק „ותקח מרים הנביאה אחות אהרן גו", „אחות אהרן ולא אחות משה . . . שהיתה מתנבאה כשהיא אחות אהרן (ועדיין לא נולד משה) ואומרת עתידה אמי שתלד בן שיושיע את ישראל . . . וכיון שהשליכוהו ליאור עמד אבי' וטפחה על ראשה אמר לה בתי היכן נבואתך, היינו דכתיב⁶⁵ ותצב אחותו מרחוק לדעה (מה יעשה לו), לדעת מה יהא בסוף נבואתה" – שנבואתה של מרים היתה על הגאולה („יושיע את ישראל"), ומאז היתה מצפה בכליון עינים מתי תתקיים נבואתה („ותצב גו' מרחוק . . . לדעת מה יהא בסוף נבואתה"), וככל שנתמשך הגלות התמרמרה על אריכות הגלות, ועד כדי כך שהמרירות על הגלות מודגשת בשמה שמורה על מהותה („מרים על שם המירור").

ועי' המרירות על הגלות („מרים על שם המירור") והצפי' והתשוקה להגאולה („ותצב גו' לדעה מה יעשה לו") זכו ישראל להגאולה („העמיד הקב"ה גואל זו מרים"), שאז נתקיימה נבואתה של מרים.

[ולהוסיף, שענין זה מודגש גם ברחל⁶⁶ – שכאשר בני' גלו מארץ ישראל, „יצאת⁶⁷ רחל על קברה⁶⁸ ובוכה ומבקשת

הנשים אחרי' בתופים ובמחולות ותען להם מרים שירו לה' וגו"⁶⁷, שבוה מודגשת מעלת הנשים על האנשים, שהשירה שלהן היתה מתוך שמחה יתירה, „בתופים ובמחולות", ועד כדי כך, ש„מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים"⁶⁸.

ובביאור טעם הדבר ששירת הנשים (מרים) היתה בשמחה גדולה יותר – יש לומר⁶⁹:

איתא במדרש⁶⁹ ש„מרים על שם המירור", שעיקר קושי השעבוד באופן ד, ומררו את חיהם גו' בפרך⁶¹ הי' משנולדה מרים (במשך פ"ו⁶² שנה, ארבע שנים לפני לידת משה), ולאח"ו (ועי"ז) „העמיד הקב"ה גואל זו מרים"⁶³.

ויש לומר הביאור בדברי המדרש

(57) להעיר משמו"ר פכ"ג, זו „קדמו שרים אלו ישראל אחר נוגנים אלו המלאכים בתוך עלמות תופפות אלו הנשים שהן קלסו באמצע כדכתיב ותקח מרים הנביאה", היינו, ששירת הנשים היתה לפני שירת המלאכים*, והמלאכים הקשיבו לשירת הנשים והנשים – ע"ד „חברים מקשיבים לקולך גו".

(58) פרש"י עה"פ.

(59) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 139 ואילך.

(60) שמו"ר רפכ"ו. שהש"ר פ"ב, יא.

(61) שמות א, יד.

(62) כמנין שם אלקים שממנו נמשך ההסתר פנים (אוה"ת שמות ס"ע ת. ועוד).

(63) ולהעיר ממש"ב ביוכבד ומרים*, ויעש להם בתים", „כהונה ולוי' מיוכבד ומלכות ממרים" (שם, כא ובפרש"י), „זו בא ממרים" (שמו"ר פ"א, יז), ונמצא, שגם הגאולה העתידה לבוא ע"י משיח צדקנו, מורע דוד, היא ע"י מרים.

(* וביל"ש תהלים רמז תשצט – ב' דעות בזה.

(* ראה שהש"ר פ"ד, ה (ב): „הרועים בשושנים . . . מרים ויוכבד הן הן חיותיהן של ישראל והיו רועות את ישראל שלבם רך כשושנים".

(64) מגילה יד, א. וש"נ.

(65) שמות ב, ד.

(66) ולהעיר שכנסת ישראל נקראת ע"ש רחל

(תניא פמ"ה. ובכ"מ).

(67) פרש"י יחי מח, ז. וראה בארוכה לקו"ש

ח"ל ע' 236 ואילך.

(68) ויתירה מזה – שמסרה נפשה שלא להקבר

עם יעקב (ושאר האבות והאמהות), אלא „בדרך

(מרים ונשי ישראל), מ"מ, לא מפטירין בשירת אנשים (כבשביעי של פסח שמפטירין בשירת דוד⁷⁵), אלא בשירת נשים (שירת דבורה). ומהטעמים לזה⁷⁶ – כיון ששירת הנשים (מרים) היתה באופן נעלה יותר משירת האנשים, „בתופים ובמחולות“ (כנ"ל).

וע"פ הידוע שהפטרה קשורה עם ענין הגלות (ש„גזרו שמד על ישראל שלא יקראו בתורה וקראו בנביאים מענין הפרשה“⁷⁷) – יש לומר, שהדגשת מעלת הנשים בהפטרה („ותשר דבורה“) עיקרה בנוגע לזמן הגלות⁷⁸, היינו, מעלת עבודתן של נשי ישראל הצדקניות (ע"ד ובדוגמת דבורה) בזמן הגלות, שבשכרן ובזכותן יוצאים מן הגלות אל הגאולה⁷⁹.

ו. ובפרטיות יותר – שבהתחלת

(75) מגילה לא, א.

(76) ראה לקו"ד ח"ד תשא, א. ושם (בסיום הענין): הכל בזכות האשה, הכל הי' מן העפר.

(77) שו"ע אדה"ו או"ח ר"ס רפד.

(78) ולהעיר שבשירת דבורה נאמר „צדקת פרונו בישראל“ (שם, יא), שרומז על כללות ענין הגלות, כדרשת חז"ל (פסחים פז, ב) „צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיוון לבין האומות“. ועוד ועיקר – שעי"ז באים לשלימות הגאולה באופן ד„פרוות (פרונו) תשב ירושלים“ (זכרי' ב, ה. וראה אוה"ת בשלח ע' עתה ואילך).

(79) להעיר ששירת דבורה היא על נצחון המלחמה – תוכן כללות מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות („צדקת פרונו בישראל“) לנצח ההעלמות וההסתרים כו*, שעי"ז נעשה שלימות התענוג והשמחה למעלה, שמתגלה בהגאולה, שהו"ע „הנצח זו ירושלים“ (נתבאר בארוכה באוה"ת שם). – ולהעיר מביאור ענין הנצח בהמשך ההילולא (פי"א ואילך).

(* ולהעיר מהכפל ד„אנכי“ בשירת דבורה – מצד מעלת התשובה (ראה לקו"ת דרושי ש"ש סה, ב ואילך. אוה"ת נ"ך (כך ב') ע' תשמו ואילך).

עליהם רחמים, שנאמר⁶⁹ קול ברמה נשמע גו' רחל מבכה על בני' מאנה להנחם גו', והקב"ה משיבה יש שכר לפעולתך נאום ה' וגו' וישבו בנים לגבולם⁷⁰].

ולפי ערך גודל המרירות על הגלות („מרים על שם המירור“) היתה גודל השמחה על הגאולה („לפום צערא אנרא"ו⁷¹) – „ותקח מרים גו' את התף בידה גו' ותצאן כל הנשים אחר' בתופים ובמחולות“.

ועפ"ז יומתק שנבואתה של מרים על הגאולה נאמרה בכתוב בשירת הים – „ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה גו' ותצאן כל הנשים אחר' בתופים ובמחולות“ – כ"י, כש„וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים“ ובטלה אימת מצרים מעליהם⁷², נתקיימה נבואתה של מרים על גאולת ישראל בשלימות, ובמילא היתה גם השמחה על הגאולה בשלימות, „בתופים ובמחולות“.

ה. ומעלת הנשים בשירת מרים („בתופים ובמחולות“) מודגשת עוד יותר בהפטרה (סיום הפרשה) – „ותשר⁷³ דבורה“⁷⁴:

אע"פ שבפרשה עצמה קורין שירת האנשים (משה ובנ"י) וגם שירת הנשים

אפרת היא בית להם“, כדי „שתהא לעורה לבני' כשיגלה אותם נבווראון והיו עוברים דרך שם, יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים“.

(69) ירמ"י לא, יד ואילך.

(70) ולהעיר, שהגאולה היא ע"י דוד – רגל הרביעי שבמרכבה (וח"א רמח, ב. ועוד), שזהו גם ענינה של רחל (מא"א א, פד. ועוד).

(71) אבות פ"ה מכ"א.

(72) ראה לקו"ש ח"ז ע' 270. וש"נ.

(73) שופטים ה, א.

(74) ולאח"ז מוסיף גם „וברק בן אבינועם“, „לפי שדבורה עיקר המעשה“ (פי' הרד"ק עה"פ).

„שהוא גבוה ואין לו צל (אין לו ענפים למטה⁸⁰) ואין אדם יכול להתייחד שם עמה כמו בבית“) - מעלת הצניעות („כל כבודה בת מלך פנימה⁹⁰“), וכמודגש גם בשירת דבורה: „מנשים באוהל תבורך⁹¹, „מאן נשים שבאוהל שרה רבקה רחל ולא⁹²“⁹², שזהו היסוד שעליו נשען קיום כל בית ישראל.

ועפ"ז יש לבאר גם סיום ההפטרטה „ותשקוט הארץ ארבעים שנה⁹³“, אע"פ ש„אין זה מדברי דבורה אלא מדברי כותב הספר⁹⁴“ - שבוה מרזמו שע"י הנהגתן של נשי ישראל הצדקניות בדרכה של דבורה, זוכים למעמד ומצב ד„ותשקוט הארץ“, ועד לתכלית השלימות ד„ותשקוט הארץ“ בהכניסה לארץ ישראל⁹⁵ בשלימותה (ארץ עשר אומות)⁹⁶ בגאולה האמיתית והשלימה הקשורה עם

ההפטרטה⁸⁰ מרומזים הענינים העיקריים שבעבודת נשי ישראל שבזכותן באה הגאולה:

(א) „ודבורה אשה נביאה אשת לפידות⁸¹, „מאי⁸² אשת לפידות שהיתה עושה פתילות למקדש⁸³“ („משכן שילה“). ודוגמתו בה „מקדש“ שבביתו של כאו"א מישראל - פעולתן של נשי ובנות ישראל בהדלקת נר שבת⁸⁴ (וי"ו ט) להאיר⁸⁵ את הבית כולו, ועל ידו את הסביבה כולה והעולם כולו, בדוגמת הפתילות למקדש שעשתה דבורה שהאירו את המקדש והעולם כולו, „ממנו אורה יוצאה לעולם⁸⁶“.

(ב) „והיא יושבת תחת תומר דבורה⁸⁷, „מאי⁸² שנהא תחת תומר . . משום יחוד⁸⁸“

(80) כמנהגנו שמתחילים מ„ודבורה אשה נביאה גו“ (ספר המנהגים חב"ד ס"ע 32).

(81) שם ד, ד.

(82) מגילה יד, א ובפרש"י (בהמשך הסוגיא ע"ד נבואת מרים).

(83) „ובזה זכתה לנבואה ולאור התורה שהיתה שופטת את ישראל“ (תדא"ג מהרש"א שם). וראה הערה הבאה.

(84) „נר מצוה“ שעל ידו זוכים ל„אור התורה“ (כנ"ל הערה 46) - ע"ד שדבורה זכתה „לאור התורה“ (כבהערה הקודמת).

(85) ומרזמו בשם „אשת לפידות“ - „כלפיד אש“ (מצו"ד עה"פ).

(86) ירושלמי ברכות פ"ד סה"ה. ועוד.

(87) שם, ה.

(88) ושם: „ד"א מה תמר זה אין לו אלא לב אחד אף ישראל שבאותו הדור לא הי' להם אלא לב אחד לאביהן שבשמים*“ . ובתדא"ג מהרש"א: „לב אחד של גזעו הולך ביושר מלמטה למעלה, משא"כ שאר אילנות דגם הענפים יש להם לב, והן נוטים לכאן ולכאן“ - דייל שבוה מודגש הקשר עם הפירוש הראשון ש„התומר אין לו ענפים מלמטה“.

(89) תדא"ג מהרש"א שם. וראה הערה הקודמת.

(90) תהלים מה, יד.

(91) שם ה, כד.

(92) נזיר כג, ב. וש"נ. - ובפרש"י עה"פ: „שרה שנאמר בה הנה באוהל, רבקה שנאמר בה ויביאה יצחק האהלה, רחל ולא ש שנאמר בהן ויצא מאוהל לאה וגו“.

(93) שם, לא.

(94) פרש"י עה"פ.

(95) להעיר שמעלתן של נשי ישראל מודגשת גם בהכניסה לארץ - „שהן היו מחבבות את הארץ“ (פרש"י פינחס כו, סד).

ולהעיר מהשייכות לחמשה עשר שבט, ראש השנה לאילן - שבו מודגשת חביבותה של ארץ ישראל בהמנהג דאכילת פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל, „ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש* (תמרים)“.

(96) ראה לך לך טו, יט ובפרש"י.

(* ולהעיר מהשייכות לתומר דבורה - ש„תומר“ הוא אילן של תמרים (דבש תמרים). ולהוסיף, שגם „דבורה“ שייכת לדבש (אף שאין זה דבש תמרים, אלא דבש דבורים).

(* ולהעיר מהשייכות ל„שושנה“ - „מה שושנה זו . . לבה מכוון למעלה, כך ישראל . . לבס מכוון כלפי אביהם שבשמים“ (שהש"ד שבהערה 34).

צדקניות שבדורנו באה הגאולה האמיתית והשלימה, אזי „הן בחיים” (גם ובעיקר) כפשוטו ממש, ובפרט שצדיקים וצדקניות קמים לתחייה¹⁰¹ („הקיצו ורננו¹⁰² שוכני עפר”) מיד¹⁰³.

ובהדגשה יתירה בשנה זו – ה'תשנ"ב, ר"ת – ההולך ומתפרסם יותר ויותר – ה' תהי' שנת נפלאות בכל, בכל מכל כל – שבה מודגשת מעלת האבות (שנאמר בהם „בכל מכל כל”) ש„הטעימן הקב"ה מעין העולם הבא”¹⁰⁴, כולל ובמיוחד בהדגשת מעלת האמהות („כל¹⁰⁵ אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה”¹⁰⁶), מעין ודוגמת השלימות דלעתיד לבוא ש„נקבה תסובב גבר”, „אשת חיל עטרת בעלה”¹⁰⁷.

ולהוסיף, ששנת הנ"ב (תשנ"ב) קשורה במיוחד עם „גן” (נ"ב עם הכולל בגימטריא ג"ן¹⁰⁸) – „באתי לגני”¹⁰⁹,

„ארבעים שנה”, מ"ם סתומה ד„לטרבה”⁹⁷ המשרה ולשלוש אין קץ”⁹⁸.

ז. ובכנה"ל יש לימוד והוראה ונתינת-כח בעבודתן של נשי ובנות ישראל בדורנו זה:

יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (כולל גם הימים הסמוכים לפניו ולאחריו), שהוא גם יום ההילולא של אמו וקנתו, ובסמיכות אליו גם יום ההילולא של אמו, הוא זמן מסוגל ביותר להוספה ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה של נשי ישראל, שהנהגתן תהי' ברוחן של הרבניות הצדקניות (נשותיהם של הנשיאים) בעלות היאצ"ט, שעייז נעשה גם המשך החיים של הרבניות הצדקניות, „מה”⁹⁹ ורען בחיים אף הן בחיים”¹⁰⁰, ועוד ועיקר, שכיון שבזכותן של נשים

(97) ישע"י ט, ו. וראה ספר הערכים חב"ד מערכת אותיות התורה אות מ"ם (ב) ס"ע רב ואילך. וש"נ.

(98) ועפ"ז וימתק מ"ש בהמשך הכתובים (שם ו, ח), „וישלח ה' איש נביא אל בני ישראל ויאמר להם כה אמר ה' אלקי ישראל אנכי העליתי אתכם ממצרים וגו'”, „שזה הנביא ה' פינחס . . הוא אליהו . . שהש"י יביאהו בימי הגאולה . . הנה אנכי שולח לכם את אלי' הנביא וגו'” (פי' הרלב"ג שם ה, לא).

(99) ע"פ תענית ה, ב.

(100) ועד"ז בפטירת אשה מישראל* „רח"ל, שכאשר „זרעה בחיים”, שממשיכים בחיים אמיתיים תהומ"צ כפי שנתחנכו על ידה, כולל ובמיוחד ע"י הפעולות הנוספות בעניני צדקה וחסד שעושים לעילוי נשמתה, אזי „היא בחיים”, ועוד ועיקר, שעייז ממהרים ומזרזים ופועלים יתכף ש„היא בחיים” כפשוטו ממש, בתחיית המתים (כבפנים).

(101) להעיר מהשייכות לפרשת בשלח – „מניין לתחיית המתים מן התורה, שנאמר אז ישיר . . שר לא נאמר אלא ישיר”, „משמע לעתיד” (סנהדרין צא, ב ובפרש"י). וראה הערה הבאה.

(102) רינה (שירה) על שלימות הגאולה בתחיית המתים. – וי"ל שנרמז גם ב„אז ישיר”, „משמע לעתיד”, שקאי (גם) על השירה ד„שוכני עפר” כשקמים לתחי', „הקיצו ורננו”.

(103) ראה חז"א קמ, א.

(104) ב"ב טז, ע"ב ואילך.

(105) ויומתק יותר – שגם בדיבור לאברהם ע"ד מעלת שרה נאמר „כל”, די"ל, שבוה מרומם שמעלת שרה על אברהם היא בכלל זה שהטעימו הקב"ה מעין העוה"ב (אברהם דכתיב בי' בכל"ל).

(106) וירא כא, יב.

(107) ראה לקו"ת שה"ש טו, ג. אוה"ת חיי שרה קכג, ב.

(108) נוסף לכך שממנה באים לשנת הג"ן.

(109) ולהעיר, ששנה זו היא שנת היובל (חמישים שנה) ליאצ"ט של הרבנית הצדקנית מרת שטערנא שרה נ"ע זי"ע (שלקראת היאצ"ט ניתן המאמר ד"ה היושבת בנגים בהמשך ההילולא) – ש„ויבל" קשור עם גאולה (ראה לקו"ת דרושי ר"ה ס, ב. וש"נ).

* הערת המו"ל: ביום ועש"פ' בא היתה הלויית הרבנית ריזל (שושנה) ע"ה גוטניק (ובראש המלווים – יבדלצ"ט – כ"ק אדמו"ר שליט"א). וכנראה, שכונת הדברים (ואולי גם הרמז בהמוזכר לעיל ע"ד שושנה) היתה למאורע זה.

הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של צער ומרירות („מרים על שם המירור“) על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעקה מקרב ולב עמוק „עד מתי, עד מתי, עד מתי!“... חדורות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הבטחון ש„הנה זה (המלך המשיח) בא“¹¹¹, וכבר בא!

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש שרים כל בנ"י, האנשים והנשים והטף, את השירה העשירית דלעתיד לבוא, שתהי' בלשון זכר („כל השירות כולן קראות בלשון נקבה, כשם שהנקבה יולדת כך התשועות שעברו הי' אתריהם שעבוד, אבל התשועה העתידה להיות אין אתרי' שעבוד לכך קרואה בלשון זכר“), „שירו לה' שיר חדש“¹¹².

שהשלימות בזה היא בגאולה האמיתית והשלימה שאז יהי' הגילוי דעיקר שכינה (דירה לו ית') בתחתונים.

ח. והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה – כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים „מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים“, כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגע) הגלות האחרונים) בהשירה¹¹³ ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את

111) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

112) מכילתא בשלח טו, א. וראה בארוכה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 316 (לקמן ע' 256) ואילך.

110) בתכלית הצניעות, כמובן, כהלימוד מדבורה (כנ"ל ס"ו).

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ועד התמימים להפצת ה"דבר מלכות"

1347-225-1928